

“Τι ν’ ανοίγουν, είπες, αυτά τα κλειδιά;”

Κι αν πεις πολλά πατερημά,
πάει η ψυχή σου πιο ψηλά;

Λίγοι θέλουν το καλό σου,
πιο πολλοί τον θάνατό σου.

Τα λουλούδια, τα στεφάνια,
δεν ξορκίζουν την ορφάνια.

Σκόρπισε ο κόσμος, πάει.
Κι ως το βράδυ σε ξεχνάει.

Τι ν’ ανοίγουν, είπες, αυτά τα κλειδιά;
Σφραγισμένες πόρτες;
Για ποια μέρη ακατοίκητα;
Ορφανά, αταίριαστα κλειδιά.
Και διακόσμησες τον τοίχο σου μ’ αυτά.

Θέλω να γίνω ποιητής
Σ’ ανθολογίες περιωπής
Να φιγουράρει τ’ όνομά μου.

Ως υπεράνω κι απαθής
Βραβείο να λάβω επιτροπής
Στην προσφορά μου.

Σε περιοδικό της προκοπής
Να γράψει κάποιος τιμητής
Για τα στερνά μου.

Θέλω να γίνω ποιητής
Να συγκινείται η πατρίς
Στο άκουσμά μου.